

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 256.

Femte Session.

77de Møde.

Mandagen den 30te Januar.

(Fort.)

Justitsministeren: Jeg er ganske enig i, at Fængsel paa Vand og Brød kun maa anvendes under skærpene Omstændigheder, og jeg har derfor ingen synderlig Betænkelse ved Uendingsforslaget, hvad Realiteten af samme angaaer. Imidlertid vilde jeg dog ansee det for rigtigst, om Uendingsforslaget ikke var blevet stillet, eller, da det er stillet, at det ikke bliver antaget. Naar der nemlig i en Straffelov angives forskjellige Straffe, saa ligger det ganske i Sagens Natur, at de mildere Straffe blive at anvende under formildende Omstændigheder, og de strengere under skærpene Omstændigheder, altsaa er det Noget, som ikke behøver at udtales i Loven. I det Forslag, som blev vedtaget ved 2den Behandling, forekomme tre Straffalternativer, og det Uendingsforslag, som nu er stillet, angaaer kun det strengeste; men, naar der saaledes forekommer tre Straffalternativer, saa er det aldeles klart, at, førend man gaaer de to mildere forbi, og anvender det strengere, maa der være ikke ganske lidet skærpene Omstændigheder tilstede. Dernæst kan et saadant Tillæg give Anledning til nogen Misforstaaelse; thi, naar man i en enkelt Lov udtrykkelig tilføjer, at det strengeste Staffalternativ kun maa anvendes under meget skærpene Omstændigheder, saa kan man let slutte, at, hvor et lignende Tillæg ikke gjøres, kunde Domstolene, skøndt skærpene Omstændigheder ikke ere tilstede, alligevel og med Forbigaaelse af de mildere anvende det strengeste Alternativ, hvilket dog visnok ikke er Meningen, eftersom det strider mod Sagens Natur, hvorefter det strengeste Alter-

nativ kun maa anvendes under skærpene Omstændigheder. Der er ogsaa en tredie Bemærkning, jeg skal fremsætte, som rigtignok ikke er af særdeles Vigtighed, men som jeg dog ikke vil tilbageholde, den nemlig, at det Udtryk „graverende“ ikke er overeensstemmende med den Sprogbrug, man nu betjener sig af, idet man søger saavidt muligt at undgaae fremmede Udtryk. Da saaledes Uendingsforslaget ikke kan antages at betyde noget Resultat til Fordeel for Tilstalte, saa troer jeg, at det ærede Thing gjerne kunde holde sig til den Redaction, der blev vedtagen ved 2den Behandling.

Lindberg: Ja, da dette Lovforslag gaaer ud fra den Forudsætning, at de, som ikke have taget nogen Examen eller have en ganske særegen Bevilling, skulle, naar de udøve en god Gjerning ved at komme deres syge Medmennesker til Hjælp, ansees som Forbrydere og straffes, saa mener jeg, at det er meget fornuftigt, aldeles ikke at gaae ind paa nærværende Lovforslag. Dersom der virkelig skulde gives en Dvaaksalverlov, saa maatte den angaae saadanne Personer, som forvakkede de Syge, enten de saa havde taget Examen eller ikke; men, da der ikke er Tale om saadanne egentlige Dvaaksalvere ved denne Lovbestemmelse, saa troer jeg, at man staaer sig bedre ved, at blive staaende ved den gamle Lov, end ved at vedtage den nye; thi, uagtet den ældre Lov af 1794 har Straffe, som ere betydelig strengere end de, som ere omtalte i dette Lovforslag, saa er det dog ganske klart, at Folkets Begreb er heelt anderledes, naar den ældre Lov anvendes, end naar Rigsdagen nu vilde gjøre sig deelagtig i at erklære, at de, om hvilke der ikke kan siges Andet, end at de havde gjort en god Gjerning,